

Uzdrav sám sebe

Vysvětlení skutečných příčin nemocí a jejich léčby

EDWARD BACH

M.B., B.S., M.R.C.S., L.R.C.P., D.P.H.

Původní elektronická edice: © 2009 The Bach Centre

V původním znění vyšlo ve Velké Británii v letech 1931,
v reedicích dále v letech 1937, 1946, 1949, 1953, 1957,
1962, 1966, 1970, 1973, 1974, 1976, 1978, 1979, 1981,
1984, 1985, 1986, 1987, 1988 (dvakrát), 1989, 1990, 1991,
1992, 1993, 1994

Nové vydání: 1996, 1997, 1999, 2003

Nové vydání: 2005

Vydání 1.1

The Dr Edward Bach Centre
Mount Vernon
Bakers Lane
Brightwell-cum-Sotwell
Oxon OX10 0PZ
United Kingdom

www.bachcentre.com

Překlad zhotovil Mgr. David Fojtík
Editor: Mgr. Martina Taubrová, BFRP

Kopírování a šíření této publikace je povoleno pro nekomerční účely pod podmínkou, že nebude nijak upravována. Všechna ostatní práva jsou vyhrazena.

Tato kniha je věnována
všem, kteří trpí nebo jsou v tísní.

PŘEDMLUVA

Dr. Bach si vybudoval pověst pro svou originální kombinaci pokory k spirituálním principům a přímočarosti a pro mnohé lidi se jeho jednoduchá filozofie stala zdrojem velké inspirace a útěchy. Publikace *Uzdrav sám sebe* vzbudila velký zájem, který následně vyvolal otázky týkající se některých částí knihy.

V závěrečném odstavci publikace nás autor vyzývá, abychom se přidali k „velké skupině Bílého bratrstva“. V některých čtenářích tento pojem vyvolal obavy, že se jedná o rasistický výrok. Rádi bychom zdůraznili, že použití tohoto výrazu nemělo vůbec nic společného s barvou pleti či rasovým původem. Dr. Bachovi se jakákoliv forma rasismu vždy zcela přičila. Slovo „bílý“ používal jako označení pro duchovní světlo a „bratrstvo“ byla skupina duchovně osvícených lidí všech pohlaví a různých národností, kteří společně pracovali ve prospěch lidstva.

V kapitole 3 Dr. Bach přímo spojuje fyzické symptomy s negativními emocemi. Je však důležité mít na paměti, že knihu *Uzdrav sám sebe* napsal na samém počátku svých objevů. Později opustil myšlenku, že fyzické potíže nás navedou na emoce, které je způsobují, což jasně vyjádřil v knize *Dvanáct léčitelů a jiné esence*: „Mysl, která je nejjemnější a nejcitlivější částí těla, ukazuje počátek a průběh nemoci mnohem jednoznačněji než tělo, a proto se za průvodce tím, která esence nebo které esence jsou nezbytné, volí pohled mysli. Nevšímejte si nemoci, myslíte pouze na postoj k životu toho, koho trápí.“

Pevně věříme, že jsme vám pomohli odstranit případná nedorozumění, ale především doufáme, že se vám kniha bude líbit a že díky ní obohatíte své myšlenky a pohled na život.

Přejeme Vám příjemné čtení

The Bach Centre
Mount Vernon (přeloženo)

KAPITOLA JEDNA

Cílem této knihy není podsouvat, že umění léčit je zbytečné. Zdaleka nemá takový záměr, ale skromně doufáme, že se stane průvodcem pro ty, kdo trpí nějakými obtížemi, aby v sobě pátrali po skutečném původu svých neduhů, a mohli si tak sami pomoci při svém uzdravení. Kromě toho doufáme, že podníti ty, kteří se věnují lékařské profesi, a potažmo jsou v řeholních rádech, jimž leží na srdci blaho lidstva, aby zdvojnásobili své úsilí při hledání úlevy od lidského utrpení, a urychlili tak příchod dne, kdy bude dosaženo úplného vítězství nad nemocemi.

Hlavní příčinou neúspěchu moderní lékařské vědy je to, že se zabývá následky, a ne příčinami. Po mnoho staletí byla skutečná podstata nemoci maskována materialismem, a tím samotná nemoc dostávala všechny možnosti k rozšíření svého ničivého působení, protože nebyla napadána u svého zdroje. Situaci bychom mohli přirovnat k nepříteli pevně opevněnému v horách, který neustále vede partyzánskou válku v okolí, zatímco obyvatelé si nevšímají ozbrojené posádky, a spokojují se s opravami poničených domů a pohřbíváním mrtvých, které mají tito záškodníci na svědomí. Taková je dnes obecně situace v medicíně – jen látání poničeného a pohřbívání padlých, aniž by se kdokoliv zamyslel nad onou pevností v horách.

Nemoc se nikdy nedá vyléčit nebo odstranit současnými materialistickými metodami, a to z toho prostého důvodu, že nemoc ve svém původu není hmotná. To, čemu říkáme nemoc, je konečný výsledek, který vzniká v těle; konečný produkt hlubokých a dlouhodobě působících sil, a i když je samotná materiální léčba zdánlivě úspěšná, není to nic víc než dočasná úleva, pokud nebyla odstraněna skutečná

příčina. Moderní směr lékařské vědy tím, že nesprávně vyložil pravou povahu nemoci a soustředil ji materialisticky do fyzického těla, nesmírně zvýšil její moc, jednak tím, že odvedl myšlenky lidí od jejího skutečného původu, a tedy i od účinné metody útoku, a jednak tím, že ji lokalizoval v těle, čímž zastřel skutečnou naději na uzdravení a vyvolal mohutný chorobný komplex strachu, který nikdy neměl vzniknout.

Nemoci jsou v podstatě důsledkem rozporu mezi Duší a Myslí a nelze je odstranit jinak než duchovním a mentálním úsilím. Takové úsilí, je-li vynaloženo správně a s porozuměním, jak uvidíme později, může vyléčit nemoc a zabránit jí tím, že odstraní ty základní faktory, které jsou její prvotní příčinou. Žádné úsilí zaměřené pouze na tělo nemůže udělat víc než povrchně napravit poškození, a v tom není žádná léčba, protože příčina stále působí a může se kdykoli znovu projevit v jiné podobě. Ve skutečnosti je v mnoha případech zdánlivé uzdravení škodlivé, protože před pacientem skrývá skutečnou příčinu jeho potíží a v uspokojení ze zdánlivě obnoveného zdraví může skutečný faktor, aniž by byl zpozorován, nabýt na síle. Srovnajte tyto případy s případem pacienta, který zná nebo je nějakým moudrým lékařem poučen o povaze nepříznivých duchovních nebo duševních sil, které působí a jejichž důsledkem se ve fyzickém těle urychlilo to, co nazýváme nemocí. Pokud se takový pacient pokusí tyto síly neutralizovat přímo, zdraví se zlepší, jakmile s tím úspěšně začne, a jakmile to dokončí, nemoc zmizí. To je skutečné léčení útokem přímo na pevnost, na samotný základ příčiny utrpení.

Jednou z výjimek z materialistických metod v moderní vědě je metoda velkého Hahnemanna, zakladatele homeopatie, který si uvědomoval blahodárnou lásku Stvořitele a Božství, které sídlí v člověku, a studiem duševního postoje svých pacientů

k životu, prostředí a jejich nemocem se snažil najít v polních bylinách a v říši přírody lék, který by nejen uzdravil jejich tělo, ale zároveň by pozvedl jejich mentální pohled na svět. Kéž jeho vědu rozšíří a rozvinou lékaři, kterým je vlastní láska k člověku.

Pět set let před Kristem někteří lékaři ve starověké Indii, kteří vycházeli z učení Buddha, dovedli umění léčení k takové dokonalosti, že dokázali vyloučit chirurgické zákroky, ačkoli chirurgie jejich doby byla stejně účinná, ne-li účinnější než ta současná. Hippokrates se svými mocnými ideály o umění léčit, Paracelsus se svou jistotou o božské podstatě v člověku a Hahnemann, který si uvědomoval, že nemoc vzniká v rovině vyšší než fyzické – tito tři věděli o skutečné podstatě bolestí mnoho, stejně jako o způsobu jejich nápravy a léčby. Jakého nevýslovného utrpení bychom byli v posledních dvaceti či pětadvaceti staletích ušetřeni, kdybychom se řídili učením těchto velkých mistrů svého umění, ale stejně jako v jiných záležitostech, i zde západní svět příliš silně oslovil materialismus, a to na tak dlouhou dobu, že se hlasy zastánců praktických překážek povýšily nad rady těch, kteří znali pravdu.

Nutno však podotknout, že nemoc, ač zdánlivě tak krutá, je sama o sobě prospěšná a k našemu dobru, a pokud je správně interpretována, vede nás k našim zásadním chybám. Je-li správně léčena, bude příčinou odstranění těchto chyb a zanechá nás lepší a větší než dříve. Utrpení je opravným prostředkem, který nás upozorňuje na lekci, jež jsme jinými prostředky nepochopili, a nikdy nemůže být odstraněna, dokud tuto lekci nepochopíme. Též je třeba si uvědomit, že u těch, kdo chápou a jsou schopni číst význam předzvěstí nemoci, lze nemoci předejít ještě před jejím nástupem nebo ji zastavit v raném stadiu, pokud se vynaloží náležitá nápravná duchovní a mentální úsilí. Ani v jednom případě není třeba zoufat, ať je jakkoli

závažný, neboť skutečnost, že jedinci je stále dopřán fyzický život, svědčí o tom, že Duše, která mu vládne, není bez naděje.

KAPITOLA DVA

Abychom pochopili podstatu nemoci, je třeba si uvědomit určité základní pravdy.

První z nich je, že člověk má Duši, která je jeho skutečným já; božskou, mocnou bytost, Syna Stvořitele, jejíž tělo, ačkoli je pozemským chrámem této Duše, je jen nepatrným odleskem: že naše Duše, naše Božství, které v nás a kolem nás přebývá, nám určuje náš život tak, jak si přeje, aby byl uspořádán, a pokud to dovolíme, vždy nás vede, chrání a povzbuzuje, bdí nad námi a blahodárně nás vede vždy k našemu nejvyššímu prospěchu: že Ono naše Vyšší Já je jiskrou Všemohoucího, a proto je nepřemožitelné a nesmrtelné.

Druhý princip spočívá v tom, že my, jak se známe z tohoto světa, jsme osobnostmi zde dole proto, abychom získali veškeré poznání a zkušenosti, které lze získat pozemskou existencí, abychom rozvíjeli ctnosti, které nám chybí, a abychom odstranili vše, co je v nás špatné, a tak pokročili k dokonalosti své podstaty. Duše ví, jaké prostředí a jaké okolnosti nám to nejlépe umožní, a proto nás umisťuje do takových situací v životě, které jsou pro tento cíl nejvhodnější.

Zatřetí si musíme uvědomit, že ten krátký časový úsek, jenž strávíme na této zemi, kterému říkáme život, je pouhým okamžikem v průběhu našeho vývoje, jako je jeden den ve škole pro celý život, a i když zatím vidíme a chápeme jen ten jeden den, naše intuice nám říká, že zrození bylo nekonečně daleko od našeho začátku a smrt nekonečně daleko od našeho konce. Naše Duše, kterými ve skutečnosti jsme, jsou nesmrtelné a těla, která si uvědomujeme, jsou dočasná, stejně jako koně, na kterých jedeme, když se

někam vydáváme, nebo náradí, které používáme k práci.

Začtvrté je tu pak zásada, že dokud jsou naše Duše a osobnosti v harmonii, je všechno radost a mír, štěstí a zdraví. Konflikt vzniká tehdy, když se naše osobnost odchýlí od cesty, kterou určila Duše, ať už kvůli našim vlastním světským touhám, nebo kvůli naléhání okolí. Tento konflikt je hlavní příčinou nemocí a pocitu, že nejsme šťastní. Nezáleží na tom, jakou práci ve světě vykonáváme – zda jsme švec, nebo panovník, statkář, nebo rolník, bohatý, nebo chudý – pokud tuto konkrétní práci odvádíme v souladu s vedením Duše, je vše v pořádku; a dále si můžeme být jisti, že ať už se nacházíme v jakémkoli životním postavení, knížecím, nebo poddanském stavu, bude nám to vždy přinášet lekce a zkušenosti, které jsou v danou chvíli nezbytné pro náš vývoj, a poskytnou nám ty nejlepší možnosti pro náš rozvoj.

Dalším důležitým principem je pochopení Jednoty všech věcí: že Stvořitel všech věcí je Láska a že vše, čeho jsme si vědomi, je ve všech svých nekonečných podobách projevem této Lásky, ať už je to planeta, nebo oblázek, hvězda, nebo kapka rosy, člověk, nebo nejnižší forma života. Tuto koncepci je možné si představit tak, že si našeho Stvořitele představíme jako velké planoucí slunce dobrotivosti a lásky, z jehož středu vyzařuje do všech stran nekonečné množství paprsků, a že my a vše, čeho jsme si vědomi, jsme částičky na konci těchto paprsků, vyslané se záměrem načerpat zkušenosti a poznání, ale nakonec se vrátit do velkého středu. A i když se nám každý paprsek může jevit jako samostatný a odlišný, ve skutečnosti je součástí velkého centrálního Slunce. Oddělit je není možné, neboť jakmile je paprsek světla oddělen od svého zdroje, přestává existovat. Tímto způsobem můžeme trochu pochopit nemožnost oddělení, protože i když každý paprsek může mít svou vlastní osobitost,

přesto je součástí velké centrální tvůrčí síly. Jakékoli působení proti sobě samým nebo proti někomu jinému tak ovlivňuje tento celek, neboť nedokonalost některé části se projeví na celku, jehož každá částička se nakonec musí stát dokonalou.

Tímto si tedy můžete všimnout, že jsou dvě hlavní možné chyby: oddělování naší Duše od naší osobnosti a krutost nebo křivda vůči druhým, protože to je hřích proti Jednotě. Obě tyto chyby přinášejí konflikt, který vede k nemoci. Pochopení toho, kde děláme chybu (kterou si tak často neuvědomujeme), a upřímná snaha o nápravu povede nejen k životu v radosti a míru, ale také ke zdraví.

Nemoc je sama o sobě prospěšná a jejím cílem je přivést osobnost zpět k Božské vůli Duše. Tímto si můžeme uvědomit, že se nemocem dá předcházet i vyhnout, protože kdybychom si jen dokázali uvědomit chyby, kterých se dopouštíme, a napravit je duchovními a mentálními prostředky, nebylo by třeba tvrdých lekcí skrz utrpení. Božská moc nám dává každou příležitost k nápravě, než je v krajním případě nutné použít bolest a utrpení. Nemusí to být chyby tohoto života, tohoto dne ve škole, se kterými bojujeme; a i když si ve své fyzické mysli nemusíme být vědomi důvodu svého trápení, které se nám může zdát kruté a bezdůvodné, naše Duše (které jsou námi samými) znají jeho pravý smysl a vedou nás k tomu nejlepšímu prospěchu. Tak či tak, pochopení a náprava našich chyb naší nemoc zkrátí a vrátí nám zdraví. UVědomění si tohoto záměru Duše a přijetí tohoto poznání znamená úlevu od pozemských strastí a prostor rozvíjet se v radosti a blahobytu.

Dochází ke dvěma velkým chybám: zaprvé, že nectíme a neposloucháme pokyny své Duše, a zadruhé, že jednáme proti Jednotě. Vzhledem k té první se vždy zdráhejte soudit druhé, protože co je správné pro jednoho, je špatné pro druhého.

Obchodník, jehož úkolem je vybudovat velký podnik nejen ke svému prospěchu, ale i k prospěchu všech, které může zaměstnávat, a tím získávat znalosti o efektivitě a řízení a rozvíjet ctnosti s tím spojené, musí nutně používat jiné přednosti a jiné ctnosti než zdravotní sestra, která obětuje svůj život péčí o nemocné; a přesto se oba, pokud naslouchají pokynům své Duše, správně učí právě těm ctnostem, které jsou nezbytné pro jejich vývoj. Učme se proto být poslušní pokynům naší Duše, našeho Vyššího Já, s pomocí našeho svědomí, instinktu a intuice.

Na základě samotných principů a podstaty nemoci tedy můžeme říci, že je možné nemocem předcházet i je léčit, a úkolem duchovních léčitelů a lékařů je kromě hmotných léků poskytnout trpícím poznání o chybách jejich života a o způsobu, jakým lze tyto chyby odstranit, a tak přivést nemocné zpět ke zdraví a radosti.

KAPITOLA TŘI

To, co nazýváme nemocí, je konečným stadiem mnohem hlubší obtíže, a aby byla léčba zcela úspěšná, je naprosto zřejmé, že jen řešení konečného důsledku nebude zcela účinné, pokud nebude odstraněna i základní příčina. Existuje jedna základní chyba, které se člověk může dopustit, a tou je působení proti Jednotě; to má původ v sobectví. Stejně tak můžeme říci, že existuje pouze jeden primární neduh – nepohodlí neboli nemoc. A jako lze jednání proti Jednotě rozdělit na různé druhy, lze rozdělit i nemoci – důsledky těchto jednání – do hlavních skupin odpovídajících jejich příčinám. Samotná povaha nemoci nám bude užitečným vodítkem, které nám pomůže odhalit typ působení, jež je namířeno proti Božskému zákonu Lásky a Jednoty.

Máme-li ve své přirozenosti dostatek lásky ke všemu, pak nemůžeme nikomu ublížit, protože tato láska by zastavila naši ruku před jakýmkoli činem, naši mysl před jakoukoli myšlenkou, která by mohla druhému ublížit. Tohoto stavu dokonalosti jsme však ještě nedosáhli; kdybychom ho dosáhli, nebylo by naší existence tady zapotřebí. Všichni však o tento stav usilujeme a směřujeme k němu, a ti z nás, kdo trpí na duchu nebo na těle, jsou právě těmito útrapami vedeni k onomu ideálnímu stavu; a budeme-li tyto symptomy být jen správně číst, můžeme nejen urychlit své kroky k tomuto cíli, ale také si ušetřit nemoci a trápení. Od chvíle, kdy je tato lekce pochopena a chyba odstraněna, již není třeba nápravy, protože nesmíme zapomínat, že utrpení je samo o sobě přínosné v tom, že nás upozorňuje na to, kdy se ubíráme nesprávnou cestou, a urychluje náš vývoj k jeho vznešenému zdokonalení.

Těmi pravými prvotními nemocemi člověka jsou takové vady, jako je pýcha, krutost, nenávisť, sobeckost, nevědomost, nestálost a chamtivost, a pokud se nad nimi zamyslíme, zjistíme, že žádná z nich není v souladu s Jednotou. Právě tyto vady jsou oněmi skutečnými nemocemi (v moderním slova smyslu) a právě jejich pokračování a přetrvávání i poté, co jsme dosáhli stadia vývoje, kdy víme, že jsou špatné, vyvolává v těle neblahé projevy, jež označujeme jako nemoc.

Pýcha je způsobena jednak tím, že si člověk neuvědomuje malost své osobnosti a její naprostou závislost na Duši a že všechny úspěchy, kterých může dosáhnout, nejsou jeho dílem, ale požehnáním, které mu udělilo Božství v jeho nitru; jednak ztrátou citu pro přiměřenost, pro nepatrnost člověka uprostřed všeho Stvoření. Jelikož se pýcha vždy odmítá pokorně a oddaně sklonit před Vůlí Velkého Stvořitele, dopouští se činů, které jsou s touto Vůlí v rozporu.

Krutost je popřením jednoty všeho a nepochopením, že jakékoli konání v neprospěch někoho jiného je v rozporu s celkem, a tedy konáním proti Jednotě. Nikdo si běžně netroufá být krutý vůči svým milovaným osobám, přičemž zákon Jednoty nám káže růst tak dlouho, dokud nepochopíme, že každý člověk, jakožto součást celku, se zákonitě musí stát naší milovanou osobou, dokonce i naši utlačovatelé, a to do takové míry, že i oni v nás dokážou vyvolat jen pocit lásky a soucitu.

Nenávisť je opakem Lásky, opakem Zákona Stvoření. Je v rozporu s celým Božím plánem a je popřením Stvořitele; vede pouze k činům a smýšlení, které jsou v rozporu s Jednotou a jsou opakem toho, co nám káže Láska.

Sobectví pak představuje popření Jednoty a povinnosti, kterou máme vůči svým bratrům, když

upřednostňujeme vlastní zájmy před dobrem lidstva a péčí a ochranou našich nejbližších.

Nevědomost je neschopnost učit se, odmítání vidět Pravdu v okamžiku, kdy je k tomu příležitost, a vede k mnoha špatným činům, které jsou možné pouze v temnotě a nejsou uskutečnitelné, když je kolem nás světlo Pravdy a Poznání.

Nestálost, nerozhodnost a slabá vůle jsou důsledkem toho, když se osobnost odmítá nechat vést Vyším Já, a vedou nás k tomu, že svou slabostí zrazujeme druhé. Takový stav by nebyl možný, kdybychom v sobě měli poznání Neporazitelného, Nepřemožitelného Božství, kterým jsme ve skutečnosti my sami.

Chamtivost vede k touze po moci. Je to popření svobody a jedinečnosti každé duše. Místo toho, abychom si uvědomili, že každý z nás je zde dole proto, aby se svobodně rozvíjel podle svých vlastních možností, aby zvyšoval svou osobitost a pracoval volně a bez omezení, chamtivá osobnost chce poroučet, tvarovat a rozkazovat a uzurpuje si moc Stvořitele.

To jsou příklady skutečných nemocí, které jsou původem a základem všeho našeho strádání a tísně. Každý z těchto nedostatků, pokud je v rozporu s hlasem Vyššího Já, vyvolá konflikt, který se musí nutně projevit na fyzickém těle a vyvolat konkrétní druh onemocnění.

Takto tedy můžeme pozorovat, jak nás jakýkoli druh nemoci dovede k odhalení nedostatků, jež stojí v pozadí našeho trápení.¹ Například Pýcha, která je arogancí a nepružností myslí, vyvolá nemoci, které způsobují zatuhnutí a nepružnost těla. Bolest je důsledkem krutosti, kdy se pacient skrze osobní utrpení učí nezpůsobovat bolest druhým, ať už z fyzického, nebo z duševního hlediska. Trestem za Nenávist je osamělost, prudká nezvladatelná vznětlivost, duševní

1 viz *Předmluva*, str. 4

nervové bouře a stavy hysterie. Nemoci introspekce (neuróza, neurastenie a podobné stavy), které ochuzují náš život o tolik radosti, jsou způsobeny nadměrným Sobectvím. Nevědomost a nedostatek moudrosti přinášejí v každodenním životě vlastní potíže, a pokud navíc člověk vytrvale odmítá vidět pravdu, i když se mu k tomu naskytne příležitost, jsou přirozeným důsledkem krátkozrakost a zhoršení zraku a sluchu. Nestabilita mysli musí vést ke stejným vlastnostem v těle s těmi různými poruchami, které ovlivňují pohyb a koordinaci. Výsledkem chamtivosti a nadvlády nad druhými jsou takové nemoci, které z nemocného udělají otroka vlastního těla a omezí možnost dosažení jeho ambicí a tužeb.

Samotná postižená část těla navíc není náhodná, ale je v souladu se zákonem příčiny a následku a opět nám bude vodítkem, které nám pomůže. Například srdce, pramen života, a tedy i lásky, je napadeno, když není rozvinuta nebo je nesprávně používána zejména láskyplnost vůči lidstvu; postižená ruka značí selhání nebo chybu v jednání; mozek, který je centrem řízení, je-li postižen, ukazuje na nedostatek sebeovládání v úrovni osobnosti. Takto efektivně nás všechny postihuje zákon příčiny a následku. Všichni jsme ochotni připustit, jaký dopad na nás mají záchvaty vzteku, šoku z náhlé špatné zprávy. Jestliže však takto mohou tělo ovlivnit banální záležitosti, o co závažnější a hlubší musí být dlouhodobý konflikt mezi duší a tělem. Lze se pak vůbec divit, že výsledek vede k tak těžkým obtížím, jako jsou nemoci, které se dnes vyskytují mezi námi?

Přesto však není důvod k depresím. Prevenci a lék na nemoci lze nalézt tím, že v sobě objevíme ono pochybení a tuto chybu odbouráme usilovným rozvíjením ctnosti, která ji zničí; nikoliv tím, že budeme s tímto pochybením bojovat, ale tím, že do naší přirozenosti vneseme takovou záplavu ctností, které

onomu pochybení odporují, že bude z naší přirozenosti zcela vymýceno.

KAPITOLA ČTYŘI

Vidíme tedy, že v případě nemoci neexistuje nic takového jako náhoda, ať už jde o druh onemocnění, nebo o postiženou část těla; stejně jako všechny ostatní výsledky energie se řídí zákonem příčiny a následku. Některé nemoci mohou být způsobeny přímými fyzickými mechanismy, například některými jedy, nehodami a úrazy. Nemoc je však obecně způsobena nějakou základní chybou v našem nitru, jak tomu bylo v příkladech, které jsme již uvedli.

K úplnému vyléčení je tedy třeba použít nejen fyzických prostředků a zvolit vždy ty nejlepší lékařům známé metody, ale i my sami musíme vynaložit všechno úsilí k tomu, abychom odstranili jakoukoli chybu ve své přirozenosti, neboť konečné a úplné vyléčení nakonec přichází z našeho nitra, ze samotné Duše, která z vůle boží vyzařuje harmonii v celé osobnosti, pokud je jí to umožněno.

Tak jako existuje jedna velká příčina všech nemocí, totiž sobectví, existuje i jedna velká a spolehlivá metoda úlevy od všeho utrpení, a to přeměna sobectví v obětavost pro druhé. Postačí jen dostatečně v sobě vypěstovat schopnost realizovat se v lásce a péči o své okolí, užívat si velkolepého dobrodružství při poznávání a pomáhání bližním, a naše vlastní trápení a strasti rychle skončí. Je to náš největší cíl: pozbytí vlastních zájmů ve prospěch služby lidstvu. Nezáleží na tom, na jaké životní místo nás naše Božství postavilo. Ať už se věnujeme řemeslu, nebo profesi, jsme bohatí, nebo chudí, panovníci, nebo žebráci, pro všechny je možné pracovat na svém poslání a přitom být pro všechny ve svém okolí skutečným požehnáním tím, že jim budeme předávat Božskou Bratrskou Lásku.

Naprostá většina z nás však musí ujít ještě kus cesty, než dosáhne tohoto stavu dokonalosti, ačkoli je překvapivé, jak rychle se může každý jedinec v tomto směru posouvat, pokud se o to vážně snaží, pokud nedůvěřuje pouze své ubohé osobnosti, ale bezmezně věří, že mu příklad a učení velkých mistrů světa umožní spojit se s vlastní Duší, s Božstvím v sobě, kdy se vše stane možným. Ve většině z nás se vyskytuje jedna nebo více nepříznivých vad, které zvláště brání v našem pokroku, a zejména takovou vadu nebo vady musíme v sobě hledat, a zatímco se snažíme rozvíjet a prohlubovat naši přirozenou lásku ke světu, snažit se zároveň každou takovou vadu odplavit tím, že svou přirozenost zaplavíme opačnou ctností. Zpočátku to může být trochu obtížné, avšak jen zpočátku, neboť je pozoruhodné, jak rychle roste opravdu podporovaná ctnost spojená s vědomím, že s pomocí božské podstaty v nás, pokud jen vytrváme, je selhání nemožné.

Při rozvíjení Univerzální Lásky v sobě se musíme naučit stále více si uvědomovat, že každá lidská bytost, ať už je jakkoli podřadného postavení, je synem Stvořitele a že jednoho dne a v pravý čas dospěje k dokonalosti, stejně jako o to usilujeme my všichni. Ať už se nám jakýkoli člověk nebo tvor zdá jakkoli primitivní, musíme mít na paměti, že v něm dřímá Božská Jiskra, která bude pomalu, ale jistě růst, dokud tuto bytost neosvítí Stvořitelova sláva.

Otázka správného a špatného, dobra a zla je navíc čistě relativní. To, co může být správné v přirozeném vývoji domorodce, může být špatné pro osvícenějšího člověka naší civilizace, a to, co u nás může být vnímáno jako ctnost, může být nemístné, a tedy špatné u toho, kdo dosáhl stupně učednictví. To, co nazýváme špatným nebo zlým, je ve skutečnosti dobrem, které není na místě, a je tedy čistě relativní. Nezapomínejme také, že naše měřítko idealismu je opět relativní;

zvíratům se jistě jevíme jako učinění bohové, zatímco my sami jsme velmi hluboko pod úrovní velkého Bílého bratrstva² svatých a mučedníků, kteří obětovali vše, aby nám byli vzorem. Proto je třeba mít soucit a pochopení pro ty nejnižší postavené, protože i když se můžeme považovat za lidi, kteří pokročili daleko nad jejich úroveň, sami jsme ještě jen nepatrnou součástí a čeká nás ještě dlouhá cesta, než dosáhneme úrovně našich starších bratří, jejichž světlo září po celém světě v každém věku.

Pokud nás zachvátí Pýcha, snažme se uvědomit si, že naše osobnosti jsou samy o sobě ničím, že nejsou schopny vykonat žádné dobré dílo nebo přijatelnou službu ani odolat mocnostem temnoty, pokud jim nepomůže Světlo, které přichází shůry, Světlo naší Duše; snažme se pochopit všemohoucnost a nepředstavitelnou moc našeho Stvořitele, který ve vší dokonalosti vytváří svět v jedné kapce vody a soustavy vesmírů, a snažme se uvědomit si od toho odvislou pokoru, kterou jsme povinni, a naši naprostou závislost na Bohu. Učíme se vzdávat hold a úctu svým lidským nadřízeným; jak nekonečně více bychom měli s maximální pokorou uznat svou vlastní křehkost před Velkým Architektem Vesmíru!

Pokud nám Krutost nebo Nenávist brání v cestě k pokroku, pamatujme, že základem Stvoření je Láska, že v každé živé duši je něco dobrého a že i v těch nejlepších z nás je něco špatného. Budeme-li hledat dobro v druhých, a to i v těch, kteří nás zpočátku pohoršují, naučíme se rozvíjet, ne-li nic víc, určitý soucit a naději, že dotyční poznají i lepší způsoby; z čehož pak vyplývá, že se v nás objeví touha pomoci jim k tomuto vzestupu. Konečné ovládnutí všeho bude prostřednictvím lásky a laskavosti, a jakmile tyto dvě vlastnosti v sobě dostatečně rozvineme, nic nás

nebude moci ohrožit, protože budeme vždy soucitní a nebudeme klást odpor; neboť opět právě podle téhož zákona příčiny a následku je to odpor, který škodí. Naším životním cílem je řídit se pokyny svého Vyššího Já, aniž bychom se nechali ovlivnit okolím, a toho můžeme dosáhnout pouze tehdy, když citlivě půjdeme svou vlastní cestou, ale zároveň nikdy nezasáhneme do osobnosti druhého člověka a nezpůsobíme mu sebemenší újmu žádnou metodou krutosti nebo nenávisti. Musíme se usilovně učit lásce k druhým, začít třeba u jednoho jedince, nebo dokonce u zvířete, a nechat tuto lásku rozvíjet a rozšiřovat na stále větší a větší okruh, až její protikladné vady automaticky zmizí. Láska plodí Lásku, stejně jako Nenávist plodí Nenávist.

Léčba sobectví probíhá tak, že péči a pozornost, kterou věnujeme sami sobě, obrátíme k druhým, a jsme natolik pohlaceni jejich blahem, že v tomto úsilí zapomínáme na sebe, nebo, jak to podal jeden velký řád Bratrstva, „hledat útěchu ve vlastním trápení tím, že budeme svým bližním poskytovat úlevu a útěchu v hodině jejich utrpení“, a není jistějšího způsobu, jak vyléčit sobectví a poruchy, které z ní plynou, než právě touto metodou.

Nestálost lze odstranit rozvíjením sebeurčení, rozhodováním a rozhodným konáním namísto váhání a vrtkavosti. I když se zpočátku můžeme někdy dopustit chyb, je lepší jednat než si nechat ujít příležitost kvůli nedostatku rozhodnutí. Rozhodnost brzy vzroste, strach vrhnout se do života zmizí a získané zkušenosti povedou naši mysl k lepšímu úsudku.

Chceme-li vymýtit Nevědomost, je třeba se přestat bát zkušeností, ale s bdělou myslí a s očima a ušima dokořán přijímejme každou částičku poznání, kterou lze získat. Zároveň si musíme zachovat pružnost v myšlení, abychom se díky předsudkům a dřívějším přesvědčením nepřipravili o možnost získat nové a širší poznání. Měli bychom být vždy připraveni rozšířit mysl

a odhlédnout od jakékoliv myšlenky, jakkoliv pevně zakořeněné, pokud se vlivem širších zkušeností ukáže hlubší pravda.

Stejně jako Pýcha je i Chamtivost velkou překážkou pokroku a obě tyto překážky je třeba nemilosrdně vymýtit. Důsledky Chamtivosti jsou skutečně vážné, protože nás vede k tomu, že zasahujeme do duševního rozvoje svých bližních. Je třeba mít na paměti, že každá bytost je zde proto, aby se vyvíjela podle pokynů své Duše, a to pouze své Duše, a že nikdo z nás nesmí dělat nic jiného než podporovat svého druhu v tomto vývoji. Musíme jim pomáhat, mít naději, a pokud je to v našich silách, rozšiřovat jejich vědomosti a světské možnosti, aby dosáhli svého pokroku. Stejně jako bychom si přáli, aby nám druzí pomohli na strmé a obtížné horské stezce života, bud'me vždy připraveni podat pomocnou ruku a předat zkušenost ze svého většího poznání slabšímu nebo mladšímu bližnímu. Takový by měl být postoj rodiče k dítěti, pána k poddanému nebo druha k druhovi, poskytovat péči, lásku a ochranu, jak jen to bude potřeba a prospěšné, nikdy však ani na okamžik nezasahovat do přirozeného vývoje osobnosti, neboť ten musí být určován Duší.

Mnozí z nás jsou v dětství a v raném věku mnohem blíže své Duši než v pozdějších letech a mají tehdy jasnější představu o své životní práci, o úsilí, které se od nás očekává, a o charakteru, který se od nás vyžaduje. Důvodem je to, že materialismus a okolnosti naší doby a osobnosti, s nimiž se stýkáme, nás odvádějí od hlasu našeho Vyššího Já a pevně nás poutají k všednosti a jejímu nedostatku ideálů, který je v této civilizaci až příliš patrný. Ať už v roli rodiče, mistra, nebo druha, vždy usilujme o to, abychom podporovali růst Vyššího Já v těch, nad nimiž máme tu úžasnou výsadu a příležitost uplatňovat svůj vliv, ale vždy dopřejme svobodu druhým tak, jak doufáme, že svoboda bude dána nám.

Stejně tak můžeme hledat vady u sebe a vymýtit je rozvíjením protikladné ctnosti, čímž z naší přirozenosti odstraníme příčinu rozporu mezi Duší a osobností, který je základní příčinou nemoci. Takové jednání samo o sobě, pokud má pacient víru a sílu, přinese úlevu, zdraví a radost, a u těch, kteří tak silní nejsou, podstatně napomůže práci pozemského lékaře, aby dosáhl stejného výsledku.

Je třeba se usilovně učit rozvíjet individualitu podle pokynů své vlastní Duše, nebát se nikoho a dbát na to, aby nám nikdo nebránil ani nás neodrazoval od uskutečňování našeho vývoje, plnění našich povinností a poskytování pomoci našim bližním, a pamatovat, že čím dále postupujeme, tím větším požehnáním se stáváme pro své okolí. Zvláště při poskytování pomoci druhým lidem, ať už jde o kohokoli, musíme být na pozoru, abychom si byli jisti, že touha pomáhat vychází z pokynů našeho vnitřního Já, a není pouhým falešným pocitem povinnosti, který nám vnutila nějaká dominantní osobnost. Přesně toto je jedna z tragédií, která vyplývá z moderních zvyklostí, a je nemožné spočítat ty tisíce zmařených životů, nesčetné množství promarněných příležitostí, smutek a utrpení, které tím vznikly, nesčetné množství dětí, které z pocitu povinnosti možná po léta čekaly na nemohoucího, zatímco jedinou nemocí, kterou jejich rodič poznal, byla potřeba pozornosti. Představte si ty armády mužů a žen, kterým bylo zabráněno vykonat možná velké a užitečné dílo pro lidstvo, protože jejich osobnost byla uchváčena nějakým jedincem, od něhož neměli odvahu se osvobodit; na děti, které ve svém raném věku znají a touží po svém poslání, a přesto v důsledku okolností, odrazování druhými a slabosti cíle sklouznou do jiného směru v životě, kde nejsou šťastné ani schopné naplňovat svůj rozvoj tak, jak by jinak mohly. Pouze naše svědomí nám může říci, zda naše povinnost je vůči jednomu nebo mnohým, jak a komu máme sloužit,

ale ať už je to jakkoli, měli bychom tento příkaz plnit, jak nejlépe dovedeme.

A konečně, nebojme se vrhnout do života; jsme tu proto, abychom získali zkušenosti a poznání, a pokud se nepostavíme realitě a nebudeme se snažit ze všech sil, naučíme se jen málo. Takovou zkušenost lze získat kdekoli a pravdy o přírodě a lidskosti můžeme poznávat stejně účinně, možná ještě účinněji, ve venkovské chalupě jako v hluku a shonu velkoměsta.

KAPITOLA PĚT

Protože nedostatek individuality (tj. umožnění okolí, aby nám zasahovalo do naší osobnosti, v důsledku čehož se pak naše osobnost neřídí pokyny Vyššího Já) má tak velký podíl na vzniku chorob a protože mívá často počátek již v raném věku, zamysleme se nyní nad skutečným vztahem mezi rodičem a dítětem, učitelem a žákem.

Rodičovství je třeba vnímat jako privilegované poslání (de facto se jedná o Bohem darovanou výsadu), které duši umožní kontakt s tímto světem ve jménu dalšího vývoje. Pokud toto správně pochopíte, dostane se vám nejlepší příležitosti, které se kdy lidstvu dostalo, a tou je stát se hybatelem v zhmotnění lidské duše a pečovat o mladou osobnost během prvních let její pozemské existence. Celkový postoj rodičů by měl spočívat v tom, že jejich malému dítěti sami poskytnou veškeré duchovní, mentální a fyzické vedení v nejvyšší možné dostupné míře, a přitom by měli mít stále na paměti, že onen malý človíček je jedinečná duše, která sestoupila, aby získala své vlastní zkušenosti a poznání svým vlastním způsobem podle pokynů svého Vyššího Já, a že by mu měla být poskytnuta veškerá možná svoboda k nerušenému rozvoji.

Poslání rodičů je službou Bohu a měli bychom si ho vážit stejně, nebo možná dokonce více, než jakýchkoli jiných povinností. Jelikož je tento úkol zároveň obětí, je třeba mít stále na paměti, že od dítěte se nesmí nic požadovat na oplátku; cílem je dávat a pouze dávat laskavou péči, bezpečí a výchovu, dokud se mladé osobnosti neujme duše. Samostatnosti, jedinečnosti a svobodě by se dítě mělo učit od samého počátku a mělo by být co nejdříve vedeno k tomu, aby myslelo a jednalo samo za sebe. Veškerého rodičovského

dohledu je vhodné se během rozvoje samostatnosti dítěte postupně vzdávat a následně by již žádné omezování ani falešné představy o povinnostech vůči rodičům neměly bránit vůli dětské duše.

Rodičovství je životní úloha, která se předává z jednoho člověka na druhého a je v podstatě dočasným poskytnutím vedení a bezpečí na krátkou dobu, po níž by pak toto vedení mělo skončit a nechat vedeného jedince volně postupovat samostatně. Mějme na paměti, že dítě, pro které se můžeme stát dočasným opatrovníkem, může být mnohem starší a duchovně vyspělejší duší, než jsme my sami, a duchovně nám nadřazené, takže vedení a ochraňování by se mělo omezit na potřeby mladé osobnosti.

Rodičovství je posvátná povinnost dočasného charakteru, která přechází z generace na generaci. Spočívá pouze ve službě a od potomků nevyžaduje žádnou protislužbu, jelikož jim musí být ponechána volnost, aby se mohli vyvíjet po svém a co nejlépe se připravit na to, aby mohli za několik let plnit stejnou funkci. Dítě by tedy nemělo mít žádná omezení, žádné povinnosti a žádné překážky ze strany rodičů s vědomím, že rodičovství bylo dříve propůjčeno jeho otci a matce a že může být jeho povinností vykonávat stejný úřad pro dalšího člena rodiny.

Rodiče by se měli mít obzvláště na pozoru před jakoukoli touhou formovat mladou osobnost podle vlastních představ nebo přání a měli by se zdržet jakéhokoli nepatřičného ovládní nebo vyžadování protislužeb za svou přirozenou povinnost a božskou výsadu být pomocníkem duše na cestě světem. Jakákoli touha po ovládní nebo snaha utvářet život mladého člověka z osobních pohnutek představují strašlivou formu chamtivosti a neměly by se nikdy tolerovat, protože pokud se v mladém otci nebo matce zakoření, povedou v pozdějších letech k tomu, že se

stanou učiněnými upíry. Pokud se objeví sebemenší touha po ovládnutí, měla by se utnout hned na začátku. Je třeba odmítat otroctví chamtivosti, která v nás vyvolává touhu vlastnit druhé. Měli bychom v sobě podporovat umění dávat a rozvíjet je tak dlouho, dokud svou obětí nesmyje každou stopu nepříznivého jednání.

Učitel by měl mít též stále na paměti, že jeho úkolem je pouze poskytovat mladým lidem vedení a příležitost k poznávání světa a života, aby si každé dítě mohlo osvojit vědomosti svým vlastním způsobem, a pokud mu bude ponechána svoboda, instinktivně si vybrat to, co je nezbytné pro jeho úspěšný život. Proto by opět nemělo být dáváno nic víc než ta nejcitlivější péče a vedení, aby žák mohl získat potřebné znalosti.

Děti by si měly uvědomit, že rodičovství jako symbol tvůrčí síly má božské poslání, ale že nevyžaduje žádné omezování vývoje a žádné povinnosti, které by jim mohly bránit v životě a práci, jež jim diktuje jejich vlastní Duše. V současné civilizaci ani nelze odhadnout, kolik nevýslovného utrpení, křečovitého omezování přirozenosti a rozvoje despotických povah způsobuje nedostatek uvědomění si této skutečnosti. Téměř v každé domácnosti si rodiče a děti budují vězení ze zcela mylných pohnutek a špatného pojetí vztahu rodiče a dítěte. Tato vězení brání svobodě, omezují život, znemožňují přirozený vývoj a přinášejí neštěstí všem zúčastněným stejně tak jako duševní, nervové, a dokonce i tělesné poruchy, a vskutku, nemalou měrou se podílejí na nemocech dnešní doby.

Nelze si dostatečně silně uvědomit, že každá inkarnovaná duše je zde dole právě proto, aby nabyla zkušeností a porozumění a aby zdokonalila svou osobnost podle ideálů, které si duše stanovila. Bez ohledu na to, jaký je náš vzájemný vztah, ať už se jedná o vztah manžela a manželky, rodiče a dítěte, bratra a sestry, nebo pána a poddaného, prohřešujeme se proti svému Stvořiteli i proti svým bližním, pokud z

pohnutek osobní touhy bráníme vývoji jiné duše. Naší jedinou povinností je řídit se vlastním svědomím, které ani na okamžik nepřipustí nadřazenost vůči jiné osobnosti. Nechte každého, aby si uvědomil, že jeho Duše mu uložila určitou práci, a že pokud tuto práci nevykoná, i když možná ne vědomě, nevyhnutelně vyvolá konflikt mezi svou Duší a osobností, která zákonitě bude reagovat v podobě fyzických poruch.

Je pravda, že pro někoho může být posláním zasvětit svůj život pouze jednomu člověku, ale než tak učiní, je třeba, aby si byla tato osoba naprosto jistá, že jde o příkaz její Duše a že se nejedná o naléhání nějaké jiné dominantní osobnosti nebo o mylnou domněnku o povinnosti, která by ji vedla nesprávným směrem. Rovněž by si měl každý uvědomit, že jsme přišli na tento svět, abychom vyhrávali bitvy, abychom získali sílu proti těm, kdo nás chtějí ovládat, a abychom postoupili do fáze, kdy procházíme životem a plníme své povinnosti v tichosti a klidu, nezastrašování a neovlivňování žádnou živou bytostí, vždy pokojně vedeni hlasem svého Vyššího Já. Pro velmi mnoho lidí se jejich největší bitva odehraje v jejich vlastním domově, kde se před získáním svobody k vítězství ve světě budou muset osvobodit od nepříznivé nadvlády a kontroly některého velmi blízkého příbuzného.

Každý člověk, ať už dospělý, nebo dítě, mezi jehož úkoly v tomto životě patří vymanit se z nadvlády někoho jiného, by si měl uvědomit následující: Za prvé, že na svého potenciálního utlačovatele by se měl dívat stejně, jako se díváme na soupeře ve sportu, jako na osobnost, s níž hrajeme hru Života, bez nejmenšího náznaku hořkosti, a že nebýt takových soupeřů, chyběla by nám příležitost rozvíjet vlastní odvahu a jedinečnost; za druhé, že skutečná životní vítězství přicházejí prostřednictvím lásky a laskavosti a že v takovém souboji nesmí být použita žádná hrubá síla; že soustavným růstem vlastní přirozenosti, soucitem,

laskavostí a pokud možno vlídností – nebo ještě lépe, láskou – k protivníkovi se může člověk rozvinout natolik, že časem bude moci velmi jemně a klidně následovat volání svého svědomí, aniž by dovolil rozbroje.

Dominantní lidé potřebují velkou pomoc a vedení, aby si uvědomili velkou univerzální pravdu Jednoty a pochopili radost z Bratrství. Postrádat takové věci znamená postrádat skutečné štěstí Života a my musíme takovým lidem pomáhat, jak jen to bude v našich silách. Slabost z naší strany, která jim umožňuje rozšiřovat svou nadvládu, jim v žádném případě nepomůže; jemné odmítnutí být pod jejich kontrolou a snaha přinést jim uvědomění si radosti z dávání jim pomůže na cestě vzhůru.

Získání naší svobody, vybojování naší svébytnosti a nezávislosti bude ve většině případů vyžadovat mnoho odvahy a víry. Ale v nejtěžších hodinách, kdy se úspěch může zdát téměř nemožný, mějme stále na paměti, že Boží děti by se nikdy neměly bát, že naše Duše nám dávají jen takové úkoly, které jsme schopni splnit, a že s naší vlastní odvahou a vírou v Božskou podstatu v nás musí přijít vítězství všech, kteří o něj budou nepřetržitě usilovat.

KAPITOLA ŠEST

A nyní, drazí bratři a sestry, když si uvědomíme, že Láska a Jednota jsou velkým základem našeho Stvoření, že my sami jsme dětmi Božské Lásky a že věčné překonání všeho zla a utrpení bude dosaženo pomocí laskavosti a lásky, když si toto vše uvědomíme, kam v tomto nádherném obraze zařadíme takové praktiky, jako jsou pokusy na živých zvířatech? Jsme stále ještě tak primitivní a pohanští, že věříme, že obětováním zvířat můžeme uniknout následkům vlastních chyb a selhání? Před téměř 2 500 lety ukázal Pan Buddha světu, že obětování nižších tvorů je špatné. Lidstvo již má obrovský dluh vůči zvířatům, která mučilo a ničilo, a z těchto nelidských praktik zdaleka neplyne pro člověka nic dobrého, jen škoda a újma pro lidskou i zvířecí říši. Jak daleko jsme se my na Západě vzdálili od krásných ideálů naší matky Indie z dávných dob, kdy láska k tvorům na zemi byla tak velká, že lidé byli vycvičeni a zkušeně ošetřovat nemoci a zranění nejen zvířat, ale i ptáků. Kromě toho existovaly rozsáhlé svatyně pro všechno živé a lidé se tak bránili ubližování nižším tvorům, že každému člověku, který lovil, byla v době nemoci odepřena návštěva lékaře, dokud nesložil slib, že se takové praxe vzdá.

Nemluvme zde proti lidem, kteří provádějí pokusy na zvířatech, protože řada z nich pracuje na základě skutečně humanitárních zásad a doufá a snaží se najít nějakou úlevu pro lidské utrpení; jejich motivy jsou sice dobré, ale jejich moudrost je chabá a málo chápou smysl života. Samotný záměr, jakkoli správný, nestačí; musí být spojen s moudrostí a poznáním.

O hrůze černé magie spojené s vytrháváním živočišných žláz raději ani nemluvme, ale žádejme

každého člověka, aby se jí vyhýbal jako něčemu desetisíckrát horšímu, než je mor, protože je to hřích proti Bohu, člověku i zvířatům.

Až na jednu či dvě výjimky nemá smysl pozastavovat se nad neúspěchem moderní lékařské vědy; destrukce je zbytečná, pokud nepostavíme lepší budovu, a protože v medicíně byly základy novější stavby již položeny, soustředme se na přidání jednoho či dvou kamenů do tohoto chrámu. Ani kritika dnešní podoby lékařské profese nemá cenu; špatný je především systém, nikoli samotní pracovníci; je to totiž systém, v němž lékař nemá jen z ekonomických důvodů čas na klidné a pokojné léčení ani příležitost k nezbytnému rozjímání a přemýšlení, které by mělo být dědictvím těch, kdo zasvětili svůj život péči o nemocné. Jak pravil Paracelsus, moudrý lékař se věnuje pěti, nikoli patnácti pacientům za den – což je v dnešní době pro průměrného lékaře nespílitelný ideál.

Nastává úsvit nového a lepšího umění léčení. Před sto lety byla Hahnemannova homeopatie jako první paprsek ranního světla po dlouhé noci temnoty a může hrát velkou roli v medicíně budoucnosti. Navíc pozornost, která je v současnosti věnována zlepšení životních podmínek a zajištění zdravější a čistší stravy, je pokrokem směrem k prevenci nemocí; a ta hnutí, která směřují k tomu, aby upozornila lidi jak na souvislost mezi duchovními nedostatky a nemocemi, tak na uzdravení, jehož lze dosáhnout zdokonalením mysli, ukazují cestu k příchodu onoho jasného slunce, v jehož zářivém světle zmizí temnota nemocí.

Nezapomeňme, že nemoc je společný nepřítel každého z nás a že každý z nás, kdo nad ní zvítězí, pomáhá nejen sobě, ale celému lidstvu. Než se podaří nemoci porazit úplně, bude nutno vynaložit ještě jistou dávku energie; pojďme o tento výsledek všichni společně usilovat, a ti, kdo jsou schopnější a silnější

než ostatní, mohou nejen přispět svým dílem, ale i materiálně pomoci svým slabším bratrům.

Prvním způsobem, jak zabránit šíření a nárůstu nemocí, je samozřejmě přestat se dopouštět činností, které jejich moc posilují; druhým způsobem je vymazat z naší přirozenosti naše vlastní nedostatky, které by umožnily další invazi. Dosáhneme-li toho, bude to opravdové vítězství. Osvobození, díky kterému budeme moci volně pomáhat ostatním. A není to tak těžké, jak by se na první pohled mohlo zdát; očekává se od nás jen to, že uděláme, co je v našich silách, a my víme, že je to možné pro každého z nás, pokud jen budeme naslouchat tomu, co nám říká naše vlastní Duše. Život od nás nevyžaduje nepředstavitelné oběti; žádá nás, abychom jeho cestu absolvovali s radostí v srdci a byli požehnáním pro své okolí, takže pokud po naší návštěvě světa odejdeme jen o maličký kousek lepší, pak jsme své poslání naplnili.

Náboženská učení, pokud jim rozumíme správně, nás vyzývají, abychom „opustili všechno a následovali Mne“, což znamená, že se máme zcela odevzdat požadavkům svého Vyššího Já, ale ne, jak se někteří domnívají, zavrhnout domov a pohodlí, lásku a přepych; to je velmi vzdálené pravdě. Královský kníže se vsí slávou paláce může být vskutku božím darem a požehnáním pro svůj lid, pro svou zemi – ne, dokonce i pro svět; jak mnoho by mohlo být ztraceno, kdyby si tento kníže představoval, že je jeho povinností vstoupit do kláštera. Všechny obory života, od těch nejnižších až po ty nejvznešenější, musí být obsazeny a Boží Průvodce našich osudů ví, do kterého úřadu nás má umístit, aby nám to přineslo co největší užitek; od nás se očekává jen to, že tuto povinnost budeme plnit s radostí a dobře. Svatí se najdou v továrních lavičích a v lodních výtopnách stejně jako mezi hodnostáři řeholních řádů. Od nikoho z nás na této zeměkouli se nežadá víc, než je v jeho silách, a pokud se budeme

snažit získat to nejlepší, co v nás je, vždy vedeni svým Vyšším Já, zdraví a štěstí je možné pro každého z nás.

Po převážnou část posledních dvou tisíc let procházela západní civilizace obdobím intenzivního materialismu a duchovní stránka naší přirozenosti a existence se značně vytratila v postoji mysli, která nadřazovala světský majetek, ambice, touhy a požitky nad skutečné životní hodnoty. Pravý důvod existence člověka na zemi byl zastíněn jeho snahou získat ze svého života tady pouze světský prospěch. Bylo to těžké období, protože chyběla opravdová útěcha, podpora a povzbuzení, které přináší uvědomění si věcí větších, než jsou ty světské. V posledních staletích se náboženství mnoha lidem jevila spíše jako legendy, jež nemají žádný vliv na jejich život, než jako podstata jejich existence. Pravá podstata našeho Vyššího Já, poznání předchozích a pozdějších životů, kromě toho současného, pro nás znamenaly jen velmi málo, místo aby byly průvodcem a stimulem každého našeho jednání. Spíše jsme se těmto velkým věcem vyhýbali a snažili jsme se udělat si život co nejpohodlnější tím, že jsme nadpozemské věci vytěsnili ze své mysli a spoléhali na pozemské požitky, které nám měly vynahradit naše zkoušky. Takto se cílem těchto staletí stalo postavení, hodnost, bohatství a světský majetek; a protože všechny tyto věci jsou pomíjivé a lze je získat a udržet jen s velkou úzkostí a soustředěním se na hmotné věci, skutečný vnitřní klid a štěstí minulých generací byly nekonečně nižší než to, co lidstvu náleží.

Opravdový klid duše a mysli je s námi, když děláme duchovní pokroky, a nelze ho získat pouhým hromaděním bohatství, ať už je jakkoli velké. Časy se však mění a mnohé nasvědčuje tomu, že tato civilizace začíná přecházet z věku čistého materialismu k touze po realitě a pravdách vesmíru. Všeobecný a rychle rostoucí zájem o poznání nadfyzických pravd, rostoucí počet těch, kteří touží po vědění o existenci před a po

tomto životě, vytváření metod, jak vírou a duchovními prostředky překonávat nemoci, hledání starodávných nauk a moudrosti Východu – to vše jsou známky toho, že lidé dnešní doby prozřeli. Když se tedy vrátíme k otázce uzdravování, lze si uvědomit, že i léčení bude muset držet krok s dobou a změnit své metody z hrubého materialismu na vědu založenou na realitě Pravdy a řízenou stejnými božskými zákony, jaké řídí naši přirozenost. Léčení přejde z oblasti metod léčby fyzického těla do oblasti duchovního a mentálního léčení, které nastolením harmonie mezi Duší a myslí odstraní základní příčinu nemoci a poté umožní použít takové fyzické prostředky, které budou nezbytné k úplnému vyléčení těla.

Zdá se docela dobře možné, že pokud si lékařská profese tyto skutečnosti neuvědomí a nebude postupovat s duchovním růstem lidí, může umění léčit přejít do rukou řeholních řádů nebo do rukou pravých léčitelů, jež se objevují v každé generaci, ale kteří dosud žili víceméně bez povšimnutí, jelikož jim postoje zaběhnutých struktur bránily v naplnění jejich přirozeného poslání. Lékař budoucnosti tak bude stát před dvěma velkými cíli. Tím prvním bude pomoci pacientovi poznat sebe sama a upozornit ho na základní chyby, kterých se může dopouštět, na nedostatky v jeho povaze, které by měl napravit, a na nedokonalosti jeho povahy, které je třeba odstranit a nahradit odpovídajícími ctnostmi. Takový lékař bude muset být velkým znalcem zákonů, jimiž se řídí lidstvo i samotná lidská přirozenost, aby mohl u všech, kteří k němu přicházejí, rozpoznat faktory, které způsobují konflikt mezi Duší a osobností. Musí být schopen trpícímu poradit, jak nejlépe dosáhnout potřebné harmonie, jaké činy proti Jednotě musí přestat vykonávat a jaké nezbytné ctnosti musí rozvinout, aby své nedostatky odboural. Každý případ bude třeba pečlivě prostudovat a jen ti, kdo zasvětili velkou část

svého života poznání lidstva a v jejichž srdci hoří touha pomáhat, budou schopni úspěšně se ujmout tohoto velkolepého a božského díla pro lidstvo, otevřít trpícímu oči a osvětlit mu důvod jeho bytí a dát mu naději, útěchu a víru, které mu umožní zvítězit nad jeho nemocí.

Další povinností lékaře bude podávat takové léky, které pomohou fyzickému tělu nabrat sílu a mysli zklidnit se, rozšířit svůj rozhled a usilovat o dokonalost, a tím přinést klid a harmonii celé osobnosti. Takové léky jsou v přírodě, kam je milostivě umístil Božský Stvořitel pro uzdravení a útěchu lidstva. Několik z nich je známo a další v současnosti hledají lékaři v různých částech světa, zejména v naší matce Indii, a není pochyb o tom, že až se tyto výzkumy více rozvinou, obnovíme mnohé z poznatků, které byly známé před více než dvěma tisíci lety, a lékař budoucnosti tak bude mít k dispozici zázračné a přírodní prostředky, které Bůh vložil do rukou člověku, aby mu ulevil od nemocí.

Odstranění nemocí tedy bude záviset na tom, zda si lidstvo uvědomí pravdu o neměnných zákonech našeho vesmíru, zda se těmto zákonům s pokorou a poslušností přizpůsobí, čímž nastolí mír mezi svou Duší a sebou samým a získá tak opravdové štěstí a radost ze života. A úkolem lékaře bude pomoci každému trpícímu k poznání této pravdy a nasměrovat ho k prostředkům, kterými může dosáhnout harmonie, povzbudit ho k víře v jeho Božství, které může všechno překonat, a podávat takové fyzické léky, které pomohou harmonizovat osobnost a uzdravit tělo.

KAPITOLA SEDM

A nyní se dostáváme k důležitému problému: jak můžeme pomoci sami sobě? Jak můžeme udržet svou mysl a tělo ve stavu harmonie, který ztíží nebo znemožní, aby nás napadla nemoc, neboť je jisté, že osobnost bez rozporů je vůči nemocem imunní.

Nejprve se zamysleme nad úlohou naší mysli. Již jsme podrobně hovořili o nezbytnosti hledání chyb, které máme a které způsobují, že pracujeme proti Jednotě a v nesouladu s pokyny Duše, a o odstraňování těchto chyb rozvíjením protikladných ctností. To lze provést podle již nastíněných zásad a poctivé sebezkoumání nám odhalí povahu našich chyb. Naši duchovní rádci, lékaři v tom pravém slova smyslu a důvěrní přátelé by nám měli být schopni pomoci získat věrný obraz o sobě samých; avšak dokonalou metodou, jak se to naučit, je klidné přemýšlení a meditace a uvedení se do takové atmosféry klidu, že k nám naše Duše mohou promlouvat prostřednictvím našeho svědomí a intuice a vést nás podle své vůle. Když si budeme moci každý den vyhradit alespoň krátkou chvíli, kdy budeme zcela sami, na co nejtíšíším místě, bez rušivých vlivů, a budeme jen tiše sedět nebo ležet, buď s prázdnou myslí, nebo v klidu přemýšlet o svém životním poslání, po čase zjistíme, že se nám v takových chvílích dostává velké pomoci a jakoby se nám dostává záblesků poznání a vedení. Zjistíme, že otázky týkající se obtížných životních problémů jsou neomylně zodpovězeny, a začneme být schopni s jistotou zvolit správný směr. Po celou takovou dobu bychom si měli v srdci uchovat upřímnou touhu sloužit lidstvu a pracovat podle pokynů Duše.

Pamatujme, že tam, kde je chyba, náprava nespočívá v boji proti ní a v použití síly vůle a energie k jejímu

potlačení, ale v soustavném rozvíjení opačné ctnosti, čímž se z naší přirozenosti automaticky smyjí všechny stopy po narušiteli. To je ta pravá a zcela přirozená metoda pokroku a vítězství nad tou chybou, mnohem snazší a účinnější než boj s nějakou vadou. Boj proti chybám zvyšuje jejich sílu, udržuje naši pozornost upřenou na jejich přítomnost a přináší nám opravdovou bitvu a největší úspěch, který pak můžeme očekávat, je vítězství potlačením, což zdaleka není uspokojivé, protože nepřítel je stále s námi a může se ve slabé chvíli znovu projevit. Zapomenout na selhání a vědomě usilovat o rozvoj ctnosti, která by znemožnila vadu, to je pravé vítězství.

Pokud je například v naší povaze zakořeněna krutost, můžeme si neustále říkat: „Nebudu krutý“, a tak si zabránit, abychom se v tomto směru dopustili chyby; úspěch toho však závisí na síle naší mysli, a pokud ta poleví, může se stát, že na své dobré předsevzetí na chvíli zapomeneme. Pokud však na druhé straně rozvineme skutečný soucit s bližními, tato vlastnost nám krutost jednou provždy znemožní, neboť právě kvůli soucitu bychom se měli samotnému činu s hrůzou vyhýbat. S takovýmto přístupem nedochází k žádnému potlačování ani nám nehrozí útok nějakého skrytého nepřítele ve chvíli snížené ostražitosti, protože náš soucit zcela vylučuje přítomnost či možnost jakéhokoli činu, který by mohl druhému ublížit.

Jak jsme již mohli poznat, povaha našich tělesných potíží nám významně pomůže poukázat na duševní disharmonii, která je jejich základní příčinou. Dalším důležitým faktorem úspěchu je, že musíme mít chuť do života a dívat se na existenci nejen jako na povinnost, kterou je třeba snášet s co největší trpělivostí, ale rozvíjet skutečnou radost z dobrodružství na naší cestě tímto světem.

Snad jednou z největších tragédií materialismu je rozvoj nudy a ztráta skutečného vnitřního štěstí; učí lidi

hledat spokojenost a náhradu za potíže v pozemských radovánkách a potěšeních, a ty nikdy nemohou přinést nic jiného než dočasné zapomenutí na naše potíže. Jakmile začneme hledat kompenzaci za své zkoušky v rukou placeného šaška, začínáme se točit v bludném kruhu. Zábava, pobavení a lehkovážnost jsou pro nás všechny dobré, ale ne tehdy, když na nich závisíme, abychom zmírnili své potíže. Světские zábavy všeho druhu se musí neustále zintenzivňovat, aby si udržely svou pozici, a včerejší vzrušení se stává zítřejší nudou. A tak vyhledáváme další a další vzruchy, až se jich nasýtíme a pak už tímhle způsobem ani úlevy nemůžeme dosáhnout. Závislost na světские zábavě z nás všech v té či oné podobě dělá Fausty, a i když si to možná ve svém vědomí plně neuvědomujeme, život se pro nás stává jen trpěnou povinností a veškerá jeho opravdová radost a veselí, které by měly být dědictvím každého dítěte a měly by nám zůstat až do posledních hodin, nás opouštějí. Vědecké úsilí se dnes může přetrhout ve vývoji omlazovacích kúr, prodloužení délky života a zesílení smyslových požitků pomocí d'ábelských praktik.

Stav nudy je příčinou toho, že se do nás dostává mnohem více nemocí, než si obecně uvědomujeme, a protože se dnes objevuje už v raném věku, nemoci s ní spojené se objevují také ve stále mladším věku. Takový stav nemůže nastat, pokud uznáváme pravdu o svém Božství, o svém poslání ve světě, a tím máme radost ze získávání zkušeností a z pomoci druhým. Lékem na nudu je aktivní a živý zájem o vše kolem nás, studium života po celý den, učení se a učení se a učení se od svých bližních a z událostí v životě Pravdě, která se skrývá za vším, v úplném odevzdání se umění získávat vědomosti a zkušenosti a sledování příležitostí, kdy je můžeme využít ve prospěch našich souputníků. Každý okamžik naší práce a zábavy tak s sebou přinese zápal pro učení, touhu zažít něco opravdového, pravá

dobrodružství a skutky, které stojí za to, a jak budeme tuto schopnost rozvíjet, zjistíme, že znovu získáváme schopnost čerpat radost i z těch nejmenších příhod, a události, které jsme dříve považovali za všední a nudné, se stanou příležitostmi k bádání a dobrodružství. Právě v jednoduchých věcech života – v jednoduchých věcech, protože jsou blíže velké Pravdě –, lze nalézt to pravé potěšení.

Rezignace, která z člověka dělá pouhého nepozorného pasažéra na cestě životem, otevírá dveře nevýslovně nepříznivým vlivům, které by jinak nikdy neměly příležitost dostat se dovnitř, pokud by naše každodenní existence přinášela dobrodružného ducha a radost. Ať už jsme v jakémkoli postavení, třeba dělník v rušném městě, nebo osamělý horský pasáček, snažme se proměnit monotónnost v zaujetí, nudnou povinnost v radostnou příležitost k prožitku a každodenní život v intenzivní studium lidstva a velkých základních zákonů vesmíru. V každém místě je dostatek příležitostí k pozorování zákonů Stvoření, ať už v horách, nebo v údolích, nebo mezi našimi bližními. Nejprve proměňme život v dobrodružství skrze objevování, kde není prostor pro nudu, a na základě takto získaného poznání se snažme sladit svou mysl se svou Duší a Jednotou Božího Stvoření.

Další zásadní pomocí pro nás je odstranění veškerého strachu. Strach ve skutečnosti nemá v přirozené lidské říši místo, protože Božství v nás, které je námi samými, je nepřemožitelné a nesmrtelné, a kdybychom si to dokázali uvědomit, jako Boží děti bychom se neměli čeho bát. V materialistických dobách se strach přirozeně zvětšuje v otázce pozemských statků (ať už jde o samotné tělo, nebo o vnější majetek), neboť jsou-li tyto věci naším světem, vzbuzují v nás neustále obavy, protože jsou tak pomíjivé, tak těžko dosažitelné a tak těžko udržitelné, byť jen na krátkou dobu, a my tak neustále žijeme ve strachu, ať už vědomém, či

podvědomém, jelikož hluboko uvnitř dobře víme, že tyto pozemské statky nám mohou v kterýkoliv moment být uzmuty a že si je můžeme udržet po nanejvýše jen krátkou dobu.

Strach z nemocí se v dnešní době vyvinul tak, že se postupně stal velkou silou, která škodí, protože otevírá dveře věcem, kterých se bojíme, a usnadňuje jejich vstup. Takový strach je ve skutečnosti sobectvím, protože když jsme upřímně pohlceni blahem druhých, nemáme čas obávat se osobních neduhů. Strach v současné době hraje velkou roli v posilování nemocí a moderní věda ještě zesílila tuto hrůzovládu tím, že rozšířila mezi širokou veřejnost své objevy, které jsou zatím jen polopravdami. Poznatky o bakteriích a různých bacilech spojených s nemocemi působí v myslích desetitisíců lidí chaos a díky strachu, který v nich vyvolávají, je samy o sobě činí náchylnějšími k útokům. Zatímco nižší formy života, jako jsou bakterie, mohou hrát určitou roli v tělesných nemocech nebo být s nimi spojeny, v žádném případě nepředstavují celou pravdu o problému, což lze doložit vědecky nebo na základě každodenních událostí. Existuje faktor, který věda není schopna vysvětlit na fyzikálním základě, a to je důvod, proč někteří lidé onemocní, zatímco jiní uniknou, ačkoli obě skupiny mohou být otevřeny stejné možnosti nákazy. Materialismus zapomíná, že nad fyzickou úrovní existuje faktor, který nás v běžném životě chrání nebo činí náchylnými k nemocem, ať už jakékoli povahy. Strach tím, že působí depresivně na naši mentální stránku, čímž způsobuje disharmonii v našem fyzickém a magnetickém těle, připravuje půdu pro invazi. Přičemž jsou-li bakterie a podobné fyzické prostředky tou jistou a jedinou příčinou nemocí, pak je skutečně jen málo důvodů k tomu, abychom se nebáli.

Když si však uvědomíme, že v nejhorsích epidemiích je napadena jen část lidí vystavených infekci a že, jak jsme již viděli, skutečná příčina nemoci spočívá v naší

vlastní osobnosti a můžeme ji ovlivnit, máme důvod žít beze strachu, neboť víme, že řešení spočívá v nás samotných. Můžeme tedy vypustit z mysli všechny obavy z fyzických příčin nemocí, jelikož víme, že tyto obavy nás pouze činí vůči těmto nemocem náchylnějšími a že pokud se snažíme o harmonii naší osobnosti, nemusíme se obávat nemoci o nic víc než úderu blesku nebo zásahu úlomkem padajícího meteoritu.

Nyní se podívejme na fyzické tělo. Nikdy nesmíme zapomenout, že naše tělo je jen pozemský příbytek Duše, v němž se zdržujeme jen krátkou dobu, abychom mohli navázat kontakt se světem za účelem získání zkušeností a poznání. Aniž bychom se příliš ztotožňovali se svým tělem, měli bychom se k němu chovat s úctou a péčí, aby bylo zdravé a vydrželo co nejdéle vykonávat naši práci. Nikdy bychom se jimi neměli nechat pohltit nebo se o ně přehnaně starat, ale naučit se co nejméně si uvědomovat jejich existenci a používat je jako prostředek naší Duše a mysli a jako služebníky, kteří plní naši vůli. Vnější a vnitřní čistota mají velký význam. Pro tu první my na Západě používáme příliš horkou vodu; to otevírá kůži a umožňuje vniknutí nečistot. Nadměrné používání mýdla navíc způsobuje lepkavost povrchu. Chladná nebo vlažná voda, která buď teče jako sprchová lázeň, nebo se vícekrát vymění, je bližší přirozenému způsobu a udržuje tělo zdravější; mělo by se použít pouze takové množství mýdla, které je nezbytné k odstranění zjevných nečistot, a to by se mělo poté dobře omýt v čerstvé vodě.

Vnitřní čistota závisí na stravě a my bychom si měli vybírat vše, co je čisté, zdravé a co nejčerstvější, především přírodní ovoce, zeleninu a ořechy. Zvířecímu masu bychom se rozhodně měli vyhýbat; zaprvé proto, že v těle vyvolává produkci mnoha fyzických jedů; zadruhé proto, že podněcuje abnormální a nadměrnou chuť k jídlu; a zatřetí proto, že vyžaduje krutost vůči

světu zvířat. K očistě organismu je třeba přijímat dostatek tekutin, jako je voda a přírodní vína a produkty vyrobené přímo z přírody, a vyhýbat se umělým nápojům vyrobeným destilací.

Spánku bychom si neměli dopřávat v nadměrné míře, protože mnozí z nás mají nad sebou větší kontrolu, když jsou vzhůru, než když spí. Ono staré úsloví „vstávat se slepicemi“ je pro nás dobrým vodítkem, kdy se probudit.

Oblékat by se měl co nejlehčí oděv, který je vhodný pro zahřátí; měl by umožňovat přístup vzduchu k tělu a při všech možných příležitostech by měl být umožněn kontakt slunečního světla a čerstvého vzduchu s pokožkou. Voda a sluneční lázně jsou velkým přínosem pro zdraví a vitalitu.

Ve všem bychom měli podporovat veselost a neměli bychom se nechat sužovat pochybnostmi a depresemi, ale pamatujme, že tyto nepochází z nás samých, protože naše Duše znají jen radost a štěstí.

KAPITOLA OSM

Nyní tedy víme, že naše vítězství nad nemocí bude záviset především na následujících faktorech: Zaprvé, uvědomění si Božství v naší přirozenosti a z toho plynoucí schopnosti překonat vše špatné: zadruhé, poznání, že základní příčinou nemoci je nesoulad mezi naší osobností a Duší; zatřetí, naše ochota a schopnost odhalit chybu, která takový rozpor způsobuje; a začtvrté, odstranění takové chyby rozvíjením opačné ctnosti.

Úkolem umění léčit bude pomáhat nám získat potřebné znalosti a prostředky, které nám pomohou překonat naše neduhy, a vedle toho podávat takové léky, které posílí naše duševní a fyzické tělo a poskytnou nám více možností zvítězit. Pak budeme skutečně schopni zaútočit na nemoc v jejím samotném základu se skutečnou nadějí na úspěch. Lékařské školy budoucnosti se nebudou nějak zvlášť zajímat o konečné následky a produkty nemoci, nebudou věnovat tolik pozornosti fyzickým poškozením ani nebudou podávat léky a chemikálie jen proto, aby zmírnily naše příznaky, ale s vědomím pravé příčiny nemoci a s vědomím, že zjevné fyzické následky jsou až druhotné, zaměří své úsilí na dosažení harmonie mezi tělem, myslí a duší, která vede ke zmírnění a vyléčení nemoci. A v takových případech, které jsou zahájeny dostatečně brzy, odvrátí změna v mysli hrozící nemoc.

Mezi druhy léků, které se budou používat, budou i ty, které se získávají z nejkrásnějších rostlin a bylinek, jež lze nalézt v lékárně přírody, které byly božsky obohaceny léčivou silou pro lidskou mysl a tělo.

My sami se musíme cvičit v míru, harmonii, individualitě a pevnosti svého záměru a stále více rozvíjet vědomí, že jsme ve své podstatě božského

původu, děti Stvořitele, a proto v sobě máme, pokud to budeme rozvíjet, což nakonec jistě časem budeme muset, sílu dosáhnout dokonalosti. A tato skutečnost v nás musí růst, dokud se nestane nejvýraznějším rysem naší existence. Musíme vytrvale praktikovat vnitřní mír, představovat si svou mysl jako jezero bez vln, které by narušovaly jeho klid, a postupně tento stav míru rozvíjet, dokud žádná životní událost, žádná okolnost, žádná jiná osobnost nebude schopna za jakýchkoli podmínek rozčeřit hladinu tohoto jezera nebo v nás vyvolat pocity podrážděnosti, deprese či pochybností. V elmi nám pomůže, když si každý den vyhradíme krátký čas na to, abychom v klidu přemýšleli o kráse a výhodách klidu, a uvědomíme si, že nejvíce nedosáhneme ani starostmi, ani spěchem, ale klidným, tichým myšlením a jednáním se staneme efektivnějšími ve všem, co podnikneme. Uspořádat své jednání v tomto životě v souladu s přáním vlastní Duše a zůstat v takovém stavu klidu, že nás zkoušky a nepokoje světa nechávají klidnými, je vskutku velkým úspěchem a přináší nám Pokoj, jenž přesahuje naše chápání; a i když se nám to zpočátku může jevit jako nepředstavitelné, ve skutečnosti toho s dostatečnou trpělivostí a vytrvalostí může dosáhnout každý z nás.

Ne každý z nás se má stát svatým, mučedníkem nebo velikánem; většině z nás jsou určeny méně nápadné funkce. Od nás všech se však očekává, že budeme rozumět radostem a dobrodružstvím života a že budeme s radostí plnit konkrétní úkol, který nám byl určen naším Božstvím.

Pro nemocné je největší pomocí při uzdravení klid mysli a soulad s Duší. Lékařství a ošetřovatelství budoucnosti bude věnovat mnohem větší pozornost rozvoji tohoto stavu v pacientovi než dnes, kdy nejsme schopni posoudit vývoj případu jinak než materialistickými vědeckými prostředky a myslíme spíše na časté měření teploty a řadu opatření, která

spíše přerušují, než podporují klidný odpočinek a uvolnění těla a mysli, které jsou tak důležité pro uzdravení. Není pochyb o tom, že kdybychom se mohli na začátku alespoň drobných onemocnění na několik hodin zcela uvolnit a být v souladu se svým Vyšším Já, nemoc by ustoupila. V takových chvílích do sebe potřebujeme vnést jen zlomek takového klidu, jak ho známe z biblického obrazu Kristova vstoupení do člunu na rozbouřeném Galilejském jezeře, kdy nařídil: „Zmlkni, utiš se!“

Náš pohled na život závisí na tom, jak blízko je osobnost k Duši. Čím bližší toto propojení je, tím větší je harmonie a mír, a tím jasněji bude zářit světlo Pravdy a zářivé štěstí, které pochází z vyšších sfér; ty nás budou držet pevně a nerozhodně v těžkostech a hrůzách světa, protože mají své základy ve Věčné Pravdě Dobra. Poznání Pravdy nám také dává jistotu, že jakkoli se některé události ve světě mohou zdát tragické, jsou jen dočasnou etapou ve vývoji člověka, a že i nemoc je sama o sobě prospěšná a působí podle určitých zákonů, jejichž cílem je konečné dobro a neustálý tlak na dosahování dokonalosti. Osoby, které dosáhly tohoto poznání, jen tak nedojmou, nezarmoutí a neznepokojí události, které jsou pro ostatní takovým břemenem; veškerá nejistota, strach a zoufalství pro takto vědomé navždy zmizí. Dokážeme-li jen udržovat stálé spojení s vlastní Duší, naším nebeským Otcem, pak je svět vskutku místem radosti a žádný nepříznivý vliv nás jen tak neohrozí.

Není nám dovoleno vidět velikost našeho vlastního Božství, uvědomit si mocnost našeho Osudu a slavnou budoucnost, která leží před námi, protože kdybychom ji viděli, život by pro nás nebyl žádnou zkouškou a nevyžadoval by žádné úsilí. Naše ctnost spočívá v tom, že si tyto velké věci většinou neuvědomujeme, a přesto máme víru a odvahu dobře žít a zvládat obtíže na této zemi. Můžeme si však díky spojení se svým

Vyšším Já udržet onu harmonii, která nám umožní překonat veškerá pozemská protivenství a vydat se na cestu po přímé stezce k naplnění svého osudu, aniž bychom se nechali odradit vlivy, které by nás svedly na scestí.

Dále je potřeba rozvíjet svou osobnost a osvobodit se od všech světských vlivů tak, abychom se řídili pouze pokyny své Duše a bez ovlivňování okolnostmi nebo jinými lidmi se stali svými vlastními pány, kapitány své pomyslné bárky na rozbouřeném moři života, aniž bychom kdy opustili kormidlo správnosti nebo kdykoli svěřili řízení lodi do rukou někoho jiného. Svoboda musí být absolutní a úplná, aby vše, co děláme, každý náš čin - ba dokonce i každá naše myšlenka - měly původ v nás samých, a my tak mohli žít a dávat svobodně jen a jen podle vlastního rozhodnutí.

Největší potíže nám v tomto směru mohou činit naši nejbližší v této době tak rozvinutého strachu z konvencí a falešných měřítek povinností. Je však třeba posílit naši odvahu, která mnohým z nás stačí k tomu, abychom čelili zdánlivě velkým životním věcem, ale která přesto selhává v soukromých zkouškách. Musíme být schopni neosobně určit, co je správné, a co ne, a neohroženě jednat i v přítomnosti příbuzného nebo kamaráda. Jak velké množství z nás si hraje na hrdiny ve světě tam venku, ale doma jsme zbabělci! Ačkoli nám v naplnění našeho Osudu mohou bránit rafinované prostředky jako předstírání lásky a náklonnosti nebo klamný smysl pro povinnost, metody, které nás zotročují a drží v zajetí přání a tužeb druhých, je třeba všechny nemilosrdně odložit stranou. Pokud nechceme, aby nám lidé kolem nás překáželi, je třeba naslouchat hlasu vlastní Duše a pouze tomuto hlasu, pokud jde o naše povinnosti. Je důležité co nejvíce rozvíjet svou osobnost a naučit se kráčet životem, spoléhat se při tom na vedení a pomoc pouze své vlastní Duše, uchopit svobodu oběma rukama a

vrhnout se do světa, abychom získali každou možnou částičku poznání a zkušeností.

Zároveň se musíme mít na pozoru, abychom také každému dopřáli jeho svobodu, abychom od druhých nic neočekávali, ale naopak, abychom byli vždy připraveni podat jim pomocnou ruku a pomoci jim v nouzi a v těžkostech. Každá osobnost, kterou v životě potkáme, ať už je to matka, manžel, dítě, neznámý člověk, nebo přítel, se tak stává naším soupeřem a každý z nich může být z hlediska duchovního vývoje větší nebo menší než my sami, ale všichni jsme členy společného bratrstva a součástí velkého společenství, které se vydává na stejnou cestu a má před sebou stejný slavný cíl.

Musíme být pevní v odhodlání zvítězit, rozhodní ve vůli dobýt vrchol; ani na okamžik nesmíme litovat žádných přešlapů. Žádný velký vzestup se nikdy neobešel bez chyb a pádů, a ty je třeba považovat za zkušenosti, které nám pomohou, abychom v budoucnu klopýtali méně. Nesmíme dopustit, aby nás deprimovaly myšlenky na minulé chyby; ty už jsou pryč a skončily, a takto získané poznání nám pomůže vyhnout se jejich opakování. Neustále musíme postupovat vpřed, nikdy nelitovat a nikdy se neohlížet zpět, neboť minulost i před jednou hodinou je za námi, a slavná budoucnost se svým planoucím světlem stále před námi. Všechn strach musí být zažehnán; v lidské mysli by nikdy neměl existovat a je možný pouze tehdy, když ztratíme ze zřetele své božství. Je nám cizí, protože jako Synové Stvořitele, jiskry Božského života, jsme nepřemožitelní, nezničitelní a neporazitelní. Nemoc je očividně krutá, protože je trestem za špatné myšlení a špatné jednání, které zákonitě vede ke krutosti vůči druhým. Z toho vyplývá nutnost maximálně rozvíjet láskyplnou a bratrskou stránku naší přirozenosti, protože to v budoucnu znemožní krutost.

Rozvoj Lásky nás přivádí k uvědomění si Jednoty a pravdy, že jeden a všichni jsme součástí Jednoho Velkého Stvoření.

Příčinou všech našich potíží je pocit sebedůležitosti a oddělenosti, který zmizí, jakmile se Láska a poznání velké Jednoty stanou součástí naší přirozenosti. Vesmír je dokonalým obrazem Boha; při jeho zrození je Bůh znovuzrozený; na jeho konci je Bůh rozvinutější. Stejně tak je tomu u člověka; jeho tělo je vnějším projevem jeho vnitřní přirozenosti; je výrazem sebe sama, zhmotněním kvalit jeho vědomí.

V naší západní civilizaci máme slavný příklad, velké měřítko dokonalosti, Kristovo učení, které nás vede. Jedná za nás jako prostředník mezi naší osobností a naší duší. Jeho posláním na zemi bylo naučit nás, jak dosáhnout harmonie a spojení s naším Vyšším Já, s naším nebeským Otcem, a tím dosáhnout dokonalosti v souladu s vůlí Velkého Stvořitele.

To samé učil i Buddha a další velcí Mistři, již čas od času sestoupili na zem, aby lidem ukázali cestu k dosažení dokonalosti. Pro lidstvo neexistuje žádná polovičatá cesta. Je třeba přijmout Pravdu a člověk se musí spojit s nekonečným plánem Lásky svého Stvořitele.

A tak vyjděte, moji bratři a sestry, na nádherné slunce poznání svého Božství a upřímně a vytrvale se pouštějte do práce, abyste se připojili k Velkému záměru být šťastní a šířit štěstí a spojili se s tou velkou skupinou Bílého bratrstva,³ jejíž celá existence spočívá v poslušnosti k přání jejich Boha a jejíž velkou radostí je služba jejich mladším bližním.

Další informace o Dr. Bachovi a jeho práci...
Svépomocné příručky k Bachovým esencím...
Doporučené knihy...
Pro pomoc při výběru esencí...
Pro přístup k certifikovaným praktikům...
Pro vzdělávání...
Pro volně dostupné soubory ke stažení...
Interaktivní fórum...
Pro názory a komentáře...
Pro newslettery...
Pro odkazy na informace v mnoha jazycích...

www.bachcentre.com

